

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1143

09.02.2025 (136)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 9

Розділ четвертий "Експерт"

З роками я став *визнаним авторитетом* у своїй галузі знань. Мене шукали уряди, напівурядові організації та приватні підприємства. Кілька разів вони за свій рахунок відправляли мене до Європи. Зазвичай це означало, що вони хотіли бачити мене або як свідка, або для інтерв'ю.

Окрім витрат, я був радий допомогти їм на *безоплатній основі*.

З іншого боку, *комерційні* структури іноді добре платили мені за мої послуги! Я б пожертвував свій гонорар неприбутковій організації.

Нерідко іноземні уряди визнавали важливість моєї роботи як в офіційних публікаціях, так і у внутрішніх документах.

У моєму особистому архіві є кілька листів, підписаних державними чиновниками найвищого рівня, включаючи колег трьох *членів кабінету президента США, Овального кабінету та директорів ФБР і ЦРУ!*

Якось мені повідомили, що я був "головною темою розмови" на зустрічі європейських урядовців з директором ФБР Фріхом, коли той приземлився в Німеччині. Очевидно, він був абсолютно здивований. Він ніколи не чув про

мене. Це було не дивно, оскільки більша частина моєї роботи була пов'язана з Європою.

Мій багатогранний досвід у різних сферах і країнах у поєднанні з аналітичним складом розуму часто дозволяв мені бачити речі, які інші люди, навіть *експерти в тих самих галузях, не могли побачити!*

сказав мені один здивований експерт: *Коли ви вперше сказали мені, я не повірив вам. Але ви були праві! Звідки ви знали?*

Ці слова мене не здивували. Я чув їх багато разів у минулому.

У всякому разі, моя робота в якості "експерта" подарувала мені багато приємних спогадів.

Іншим разом відставний агент політичної поліції (*Verfassungsschutz*), який давав свідчення в німецькому суді, говорив про мою роботу з такою великою повагою, що я був зворушений. Це, очевидно, означало більше, ніж якби це говорив шанувальник, адже виходило від опонента. Про це визнання навіть згадували в пресі.

Замах на вбивство

Моя робота іноді була небезпечною!

Одного разу бомба з посилкою дійшла до моєї кімнати. Я вже тримав її в руках. Тоді я відчув, що щось не так, і викликав поліцію. Експерт-вибухотехнік повідомив, що якби вона вибухнула, то точно вбила б мене!

Це був не єдиний вибух бомби, який я пережив, але саме він був найближчим до того, щоб покласти край моєму життю.

Тим не менш, мені подобається розглядати замах на вбивство як комплімент найщирішого гатунку.

Мої свідчення у справі про тероризм

Мої свідчення на одному судовому процесі над терористами особливо запам'яталися. Ось історія моєї поїздки 1979 року до Бюкебурга.

Коли мій літак прибув до міжнародного аеропорту, мене атакував натовп репортерів. Мене заздалегідь проінструктували, щоб я *нічого не говорив пресі*. Я зціпив зуби і не вимовив жодного слова. Навіть свого звичного "Без коментарів!".

Преса продовжувала переслідувати мене в залі очікування. Я сказала собі,

що скоро втечу від них, коли сідала на стикувальний рейс.

Але я помилявся! Півдюжини з них сіли зі мною в літак!

Коли літак приземлився в наступному аеропорту, він почав рулювати по злітно-посадковій смузі. Але потім він зупинився, не доїжджаючи до воріт. Всі, і я в тому числі, здивувалися, що сталося. А потім до мене дійшло: Чи має це якесь відношення до мене?

Я почула, як відчинилися двері. Вийшла стюардеса і сказала мені йти за нею. Мене відправили вниз по трапу в автомобіль, який чекав на мене. Цей автомобіль відвіз мене в зону з обмеженим доступом.

Коли я приїхав, до мене підійшли троє чоловіків у вуличному одязі. Вони представилися поліцейськими.

Один з них повідомив мене: *Ми вживаємо підвищених заходів безпеки, оскільки є побоювання щодо можливого замаху на вас!*

Потім ми вчотирьох поїхали до військового гелікоптера, який чекав на нас, і злетіли. Пролітаючи над містом, я побачив кількох жінок, які засмагали на даху. На жаль, я не міг розгледіти, чи були вони топлес, бо ми були надто високо. Принаймні, я отримав безкоштовний політ на гелікоптері.

Ми приземлилися на сільській дорозі в глушині. На нас чекали чотири машини. Одна з них була для нас чотирьох, а інші три були додатковою охороною. Потім ми поїхали до приємного готелю, розташованого далеко від дороги. Ці троє поліцейських залишалися зі мною 24/7.

Вечеря, вино і розмова були дуже приємними. Один поліцейський розповів анекдот, який здавався трохи дивним з огляду на його професію.

Є чотири речі, які повинен зробити у своєму житті справжній німець: Написати книгу, побудувати будинок, народити дитину і хоча б раз потрапити під арешт.

Наступного ранку ми поїхали до в'язниці суворого режиму. З міркувань безпеки тут проходив суд над групою терористів. Я мав давати свідчення на цьому процесі.

Події в залі суду були незабутніми, так, навіть драматичними.

Це був найбільший судовий процес над неонацистськими терористами в післявоєнній історії Німеччини.

Усім моїм друзям подобалася графіка. Команда-суперник ненавиділа її. Замість того, щоб просто списати це на різницю смаків, вони наполягали на тому, щоб зробити з цього велику проблему. Боже, що за люди!

Під час трансляції особливо огидної програми випадково впала телевізійна вежа. Наші новини про цю подію включали дуже стилізоване зображення цієї катастрофи, зроблене художником. Він був опублікований незадовго до того, як я отримав запрошення взяти участь у цьому ігровому шоу.

Різниця між словами "або" і "через" була абсолютно вирішальною в цьому випадку. А саме: *"Свобода або революція!"* на противагу *"Свобода через революцію!"* "Прокурор" був настільки засмучений, що погрожував проігнорувати мій імунітет і заарештувати мене прямо в залі суду. Звучало це серйозно.

Цього разу я був лише запрошеною зіркою з короткою, але важливою роллю другого плану. Іншими словами, я був "свідком захисту", а не "обвинуваченим". Тим не менш, режиму довелося офіційно надати мені тимчасовий імунітет від арешту, перш ніж я погодився на участь у цьому конкретному шоу.

Спочатку "захисник" виголосив промову, в якій пояснив, чому мій імунітет НЕ може бути порушений.

Потім головний "обвинувачений" Міхаель Кюнєн виголосив свою промову в тому ж дусі.

Цей відомий дисидент і мій близький товариш був на лаві підсудних разом з кількома іншими людьми. Суд визнав, що він НЕ брав участі в їхніх "злочинах". Однак його все одно визнали винним і засудили до чотирьох років ув'язнення! Чому? Його визнали "інтелектуальним підбурювачем", тому що він поділяв їхні ідеологічні переконання. Цього було достатньо, щоб притягнути його до кримінальної відповідальності.

Поки вони це робили, я подумки готував власну, обов'язково дуже коротку промову. А саме те, що я демонстративно вигукну відразу після наказу про мій арешт.

Але потім "прокурор" відступив.

Мушу привітати його з акторськими здібностями! Він справді тримав нас у тонусі.

У всякому разі, решта дня була антикліматичною.

Після моєї появи в суді трьом друзям дозволили відвідати мене в моєму готельному номері.

Звісно, ми припускали, що кімната прослуховується. Ми спілкувалися, пишучи на папірцях, а потім спаливали їх у попільничці. Поки це відбувалося, ми наговорили на політичну поліцію щось жахливе. Нічого особистого. Просто для галочки. (Коли вони пішли, поліція виглядала розгубленою і розчарованою!)

Однією з моїх відвідувачок була моя "Ersatz-Mutti", або "замісна мама", Урсула. Вона та її чоловік Курт відігравали провідну роль у націоналістичній організації допомоги в'язням. Третім відвідувачем був молодий французький активіст, який допомагав Кюнєну під час його заслання у Франції. (Кілька років по тому на цього француза напали і жахливо скалічили).

На зворотному шляху я зупинився в Чикаго, де у мене відбулася доленосна зустріч.

Засоби масової інформації

Я швидко зрозумів, що репутація некомпетентності та упередженості ЗМІ була цілком заслуженою.

Спочатку я завжди намагався обґрунтовано і точно викладати свої погляди. Але це завжди ігнорувалося.

Нарешті, я вирішив завжди додавати принаймні одну дивовижну і кровожерливу цитату. На кшталт символічної сексуальної сцени у фільмі, який не про секс, але Голлівуд все одно наполягає на ній.

Одне інтерв'ю було настільки спотворене, що я б не впізнала, що воно моє, якби мене не згадали по імені.

Колега розповів мені, що репортер зателефонував йому після публікації власного інтерв'ю і вибачився: *"Я не так писав! Редактор повністю переписав його!"*

Інший репортер, батьки якого були друзями моєї родини, відмовився від завдання: *"Я не буду писати те, що вони хочуть... і вони не надрукують те, що я напишу!"*

Один знайомий, який мав справу з пресою в абсолютно неконфліктній сфері, запевняв мене, що і там ЗМІ припускаються багатьох помилок.

Один репортер навіть ходив за моєю старенькою матір'ю! Я зателефонував його начальнику додому: *"Якщо адреса моєї сім'ї буде опублікована у вашій газеті, я віддячу вам тим же. Я опублікую адреси репортера, його боса і боса його боса!"*

Стаття, що вийшла в результаті, була однією з найжорстокіших, які я коли-небудь бачив. Але в ній НЕ були вказані сімейні адреси.

Звичайно, ЗМІ завжди називали "надійними" очевидно вкрай ворожі та упереджені джерела. Але в цьому була і своя перевага. На одному з моїх судових процесів через кілька років німецький урядовець послався на те саме джерело як на надійне. Не дивно, що їхні розвіддані помилялися! Наш передбачуваний ворог був цінним, хоча і блаженно невігласним, каналом неправдивої інформації. Благослови їх Господь!

Уявіть собі такий сценарій. Ви вирішили піти на курс з єврейської історії. В аудиторію заходить професор. На ньому нацистська пов'язка. Він наказує вам придбати "Майн Кампф" як основний підручник. Як ви думаєте, чи буде цей курс об'єктивним?

Відверто кажучи, більшість "літератури" про Третій Рейх є не менш упередженою! Незалежно від ваших поглядів, ви заслуговуєте на факти! Якщо ви не можете знайти "об'єктивну" книгу, читайте *відверто* суб'єктивні книги з ОБОХ сторін.

Так чи інакше, ворожа преса зазвичай зображувала свою жертву або як смішного божевільного, або як страшну загрозу. Останнє давало репортеріві більший матеріал. Для нас це також було краще. Крім того, офіційні німецькі урядові видання люб'язно підтверджували нашу значимість.

Пізніше наш "медіа-кіт" включав фізичні копії всіх десяти наших бульварних газет, а також буклет. Цей буклет під назвою "*Вступ до НСДАП/АО: боротьба йде одна!*" містив численні цитати з основних ЗМІ, хронологію НСДАП/АО та різні статті. Іноді ми навіть додавали відеокасету. Навіть найлінивіший репортер міг почерпнути достатньо інформації, щоб написати власну цікаву статтю. (У нас також було німецькомовне видання).

Вже на початку та в середині 1970-х років про нас почали писати в ЗМІ. Це раннє висвітлення включало статтю на першій сторінці місцевої газети в Лінкольні та тематичну статтю в недільному додатку до газети "*Омаха Уорлд Геральд*." Мій друг Джордж, старий роквелівський активіст, брав участь у написанні останньої.

Коли ФБР запитало Джорджа, чи знає він мене, він відповів, що ні, але хотів би зі мною познайомитися! ФБР люб'язно зв'язало нас. Ми стали друзями. Він познайомив мене з багатьма цінними контактами!

Багато моїх закордонних поїздок фінансували уряди, державні та приватні ЗМІ. Іноді мені просто давали пачку 100-доларових купюр. Це було схоже на професійну боротьбу. Ворожість була лише частиною дійства.

Я не хочу сказати, що вони погоджувалися з моїми поглядами. Зовсім навпаки! Але бізнес є бізнес. Медіа - це повія. Їй потрібна гарна історія. Хороша історія означає прибуток. Вони продадуть Ісуса за тридцять срібняків... а потім підпишуть угоду на книгу і фільм з Юдою.

Ще більш жалюгідними були журналісти, які, вочевидь, були щирими у своїй неприязні та бажанні нашкодити нам. Їх так само легко розіграли, але без вигоди для них і без шкоди для нас. Зовсім навпаки: Їх явно щира ворожість робила їх більш достовірним джерелом неправдивої інформації.

Кілька інтерв'ю були особливо кумедними.

Моє інтерв'ю 1979 року на *CBS Sixty Minutes* з Раном Ратером

Його перше запитання було таким: *Вас називають багатим хрещеним*

батьком, який постачає неонацистському підпіллю в Німеччині пропагандистські матеріали, гроші та зброю. Це правда?

Вираз його обличчя був серйозним. Мені довелося докласти чимало зусиль, щоб не розсміятися. (Я не пам'ятаю, чи прозвучало це запитання в ефірі, чи ні).

Коли це інтерв'ю вийшло в ефір у січні 1979 року, воно включало крупний план нашої поштової скриньки 6414 у Лінкольні, штат Небраска. Результатом були речові мішки з поштою, які надходили щодня протягом декількох тижнів. Понад 90% цієї пошти складали прості інформаційні запити. Решта була порівну розділена між листами від фанатів і листами ненависті... Коли це інтерв'ю вийшло в ефір знову в липні 1979 року, ми отримали ще більше листів, ніж першого разу.

Моє інтерв'ю 1992 року в прайм-тайм ABC з Крісом Уоллесом

Один з фрагментів інтерв'ю виглядав наступним чином:

Уоллес: Якщо Гітлер був такою великою людиною, чому він програв війну?

Лаук: По-перше, він був у значній меншості. По-друге, його зрадили. По-третє, він був занадто гуманним.

Уоллесе: Гітлер був занадто гуманним?

Так.

Уоллесе: Дозвольте мені прояснити, ви кажете, що Гітлер був надто людяним?

Лаук: Так, Адольф Гітлер був найбільшою людиною, яка коли-небудь жила. Але він був занадто гуманним. Ми не зробимо цієї помилки знову.

Центр Симона Візенталя пізніше процитував останню частину. Вона була надрукована на зовнішній стороні поштового конверта для збору коштів.

Wahrheit macht frei! (Правда робить вільними!)

У цьому шведському документальному фільмі я займав чільне місце. Це було майже як платна реклама. Зловісна музика, використана в саундтреку, була смішною. Нагадувала гангстерський фільм категорії В або навіть фільм жахів. Пізніше його транслювали в десятках країн.

В кінці книги наведено ще багато цитат з друкованих видань.

* * * * *

Ті самі уряди, які були ошелешені *концепцією свободи слова*, тим не менш, намагалися використати її у власних інтересах. Звісно, не на сході, а на заході. Проти нас!

Ймовірно, вони сподівалися натиснути на західні уряди, щоб ті "розправилися" з нами. Якщо це було їхнім наміром, то вони його з тріском провалили.

Фактично, вони вистрілили собі в ногу!

Історії, які вони зливали в ЗМІ, часто призводили до значного розголосу. Ця безкоштовна реклама була на вагу золота. Не мало значення, чи ЗМІ були свідомими *співучасниками*, чи *мимовільними пішаками*. У мене є кілька альбомів, переповнених вирізками з газет.

Одне з моїх улюблених - інтерв'ю в британському виданні "*Reader's Digest*," яке називалося "*Злий геній німецьких неонацистів!*" Мені було дуже весело. Але я також відчував себе задоволеним.

Як не дивно, інший журнал, *Der Spiegel*, процитував мера мого міста, який назвав мене "зразковим громадянином".

Яка версія правильна: злий геній чи зразковий громадянин?

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

